

Юлия. Ахъ!

Илия. Мама каза че ми приличя малко.

Юлия. Въ лице то досушь!

Илия. Що думате? драго ми е като е тѣй, имате и портрета ми.

Юлия. Но, почтеній ми Г-не Шнури, азъ не искамъ нето Вази, нето портрета ви.

Илия. Хе?

Юлия. Ние не сме единъ за други.

Илия. Какъ е възможно? не сѣмъ ли мѣжъ?

Юлия. Възможно. Но азъ не сѣмъ жена за вазъ.

Илия. Че защо да не сте за менъ?

Юлия. Припознавамъ голѣма та честь, коя то мислите да ми сторите, но азъ са зная за недостойна.

Илия. Хичъ грижя да нѣмате; азъ не сѣмъ горделивъ.

Юлия. Съ една рѣчь — съ васъ трѣбва човѣкъ да хортува по язната — азъ ви не щѣ!

Илия. Шегувате са.

Юлия. Никакъ.

Илия. А ха — азъ знамъ, какво значе туй. Мама ми каза: Илийко, момичето ще пошыава — но ти не са бой.

Юлия. Тѣй ли?

Илия. Мама каза: Илийко, ти са дрѣжъ.

Юлия. Що думате?

Илия. Тя е бѣдна, а ти си богатъ, Илийко.

Юлия. Охъ, любезна та майчица (*на подсмѣхъ*)

Илия. Да, да, тя е разумна.

Юлия. Но, Господине, и азъ не сѣмъ глупава и заради туй ви казвамъ: нето са трудете.

Илия. Че мама каза — тя отъ само себѣ ще влѣгне у правия пѣтъ.

Юлия. Но тозъ пѣтъ тя са е издѣгала. Вие нѣма да ма добиете.

Илия. А а. дѣвойке, какво мислите — туй е нѣщо невѣжливо сега.

Юлия. Защо да е невѣжливо?